

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/258/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7818203051
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7818203051.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudcov JUDr. Andreja Šalatu a JUDr. Jána Slobodníka, vo veci žalobcu I. X., J. X.X.XXXX, O.F., Z. XXX, zast. JUDr. Vladimírom Sidorom, Hlohovec, Železničná 4/A, IČO: 42 256 593, proti žalovanému Home Credit Slovakia, a.s., Piešťany, Teplická 147, IČO: 36 234 176, zast. AK Goliašová Gabriela, s. r. o., Trenčín, Piaristická 707/25, o zaplatenie 300,00 eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku 8Csp/80/2018-87 z 25.3.2019 Okresného súdu Rožňava

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobcovi priznáva náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1.Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom rozhodol, že I. žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 100,- eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, II. žalobu v prevyšujúcej časti nad 100,- eur zamietla, III. žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

2.V odôvodnení rozsudku o.i. uviedol, čoho sa žalobca žalobou, podanou domáhal a ako ju skutkovo a právne odôvodnil, že žalovaný vo vyjadrení k žalobe, doručenom 31.1.2019 vyslovil nesúhlas so žalobou, nakoľko nárok uplatňovaný žalobcom v tomto konaní považuje za nedôvodný a čím svoje stanovisko odôvodnil. Súd sa oboznámil s listinnými dôkazmi tvoriacimi súčasť súdneho spisu - žalobou, pripojeným rozsudkom tunajšieho súdu č. k. 12Csp/76/2017-91 z 25.4.2018, písomným vyjadrením žalovaného k žalobe, vyjadrením žalobcu k vyjadreniu žalovaného, ako aj ďalšími listinnými dôkazmi, ktoré sú súčasťou spisu a zistil skutkový stav a citujúc znenie § 1 ods.1, § 3 ods.3, prvej a tretej vety § 3 ods.5 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa a vo vzťahu k cit. § 3 ods.5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, uviedol, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá nestanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku, pričom v súčasnosti sa toto zadosťučinenie poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené predpismi na ochranu spotrebiteľa, bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinností dôjde. K uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie však nemôže dôjsť automaticky a kedykoľvek. Toto právo, v zmysle cit. § 3 ods.5 zák. o ochrane spotrebiteľa vzniká až po tom, čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia jeho práv alebo povinností na súde. To, či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinností na súde spotrebiteľom vyplynie až z právoplatného rozhodnutiu súdu vydaného vo veci samej. Uzavrel, že z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobca (spotrebiteľ) bol úspešný pri bránení si svojich spotrebiteľských práv voči žalovanému (dodávateľ) v súdnom konaní vedenom Okresným súdom Rožňava, pod sp. zn. 12Csp/76/2017 o vydanie bezdôvodného obohatenia s príslušenstvom. Rozsudok prvostupňového súdu č. k. 12Csp/76/2017-91 z 25.4.2018, nadobudol právoplatnosť 13.6.2018. Právoplatným ukončením

konania vo veci Okresného súdu Rožňava, sp. zn. 12Csp/76/2017 bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti umožňujúci žalobcovi požadovať od žalovaného primerané finančné zadosťučinenie. Žaloba o primerané finančné zadosťučinenie bola doručená tunajšiemu súdu 25.10.2018. V súvislosti so žalobcom uplatneným nárokom na priznanie mu primeraného finančného zadosťučinenia neobstojí námietka žalovaného o tom, že žalobcovi nesvedčí predpoklad na jeho priznanie, pretože podľa názoru žalovaného žalobca hodnoverným a presvedčivým spôsobom nepreukázal úspešné uplatnenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a že mu v súvislosti s porušením práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi vznikla určitá ujma a ani, že táto ujma mu vznikla vo výške 300,00 eur, ktoré požaduje v zmysle finančného zadosťučinenia. Súd konštatuje, že účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody, ako inštitút súkromného práva v podmienkach SR a konštantnej judikatúry, sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie - sankčná funkcia náhrady škody je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť žalovaného, alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takejto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu a tak práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie a preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle už citovanej judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie „účinné, primerané a odradzujúce“. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinností, ako predpokladu pre priznanie na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva, alebo povinností žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak to urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatneného nároku. Pri zvážení o dôvodnosti priznania primeraného finančného zadosťučinenia žalobcovi, ustálil, že jeho priznanie voči žalovanému je nevyhnutné pre zavŕšenie jeho ochrany spotrebiteľa, pričom pri týchto svojich úvahách zohľadnil, že bezdôvodné obohatenie žalovaného (dodávateľa) na úkor žalobcu, tak ako to bolo konštatované v konaní Okresného súdu Rožňava, sp. zn. 12Csp/76/2017, boli okolnosťami spôsobilými negatívne zasiahnuť do majetkovej sféry žalobcu (spotrebiteľa) a potenciálne ohroziť jeho sociálny i rodinný život. Vzal do úvahy aj postoj žalobcu (spotrebiteľa), ktorý sa aj napriek jeho postaveniu slabšej zmluvnej strany vo vzťahu k žalovanému (dodávateľovi) rozhodol brániť svoje spotrebiteľské práva a prispel tak k dosiahnutiu vyššej kvality života, pričom nie je ani potrebné pripomínať, že súdne konania sú stresujúcim zážitkom, vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu, či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy, v podobe náhrady trov konania protistrane, v prípade neúspechu v konaní. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu, čo však neznamená svojvôľu pri jej určovaní, pretože pri jej stanovení je nutné zohľadniť rôzne kritériá, a to intenzitu zásahu do spotrebiteľských práv, časové trvanie závažného konania dodávateľa, jeho satisfakčnú, sankčnú a preventívnu funkciu. Žalovaný (dodávateľ) si vo vzťahu k žalobcovi (spotrebiteľ) uplatňoval finančné plnenie, na ktoré nemal nárok (bezdôvodné obohatenie), čím u žalobcu vyvolal stav právnej neistoty, ktorý musel žalobca riešiť podaním žaloby. Vzhľadom na vyššie uvedené, za primerané okolnostiam v danom prípade súd považuje finančné zadosťučinenie vo výške maximálne 100,00 eur a to s poukazom aj na výšku poskytnutého úveru (900,- eur) a ďalšie uvedené skutočnosti v predmetnom konaní, hlavne na následnú bezpoplatkovosť a bezúročnosť úveru. Táto suma zodpovedá svojmu účelu, pretože je potrebné toto finančné zadosťučinenie nevnímať ako kompenzáciu, ale ako žalobcovi poskytnutú satisfakciu ako spotrebiteľovi a tiež ako odmenu pre žalobcu, ktorý inicioval konanie voči dodávateľovi, ktorý sa dopustil porušenia jeho spotrebiteľských práv. Uvedené finančné zadosťučinenie má tiež odradiť žalovaného ako dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Určenú výšku peňažného zadosťučinenia považoval za primeranú a dodávateľ má jednoduchú možnosť jej plateniu, prípadne aj iným zodpovednostným následkom sa v iných úverových prípadoch vyhnúť a to tým, že bude podnikáť v rámci pravidiel, stanovených právnymi predpismi SR. Pokiaľ o výšku finančného zadosťučinenia, tak tým, že žalovaný si vo vzťahu k žalobcovi uplatňoval finančné plnenie, na ktoré nemal nárok, vyvolal u neho stav právnej neistoty, ktorý musel riešiť podanou žalobou. Súd preto považoval za primeranú výšku finančného zadosťučinenia sumu 100,- eur a to aj s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného

do práva žalobcu, ako spotrebiteľa. Poukázal aj na fakt, že účelom priznania primeraného finančného zadosťučinenia pri porušení práv nemá byť na jednej strane len odradenie dodávateľa od takýchto praktík, ale na druhej strane nemá byť ani nástrojom obohatenia sa pre druhú stranu sporu. S poukazom na vyššie uvedené žalobe v časti vyhovel, čo do výšky 100,- eur, kým v prevyšujúcej časti nad 100,- eur žalobu zamietol ako nedôvodnú a neopodstatnenú. Výrok o trovách konania sa opiera o § 255 ods.1,2 CSP, § 262 ods.1,2 CSP.

3. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalovaný vo výroku I. a s ním súvisiaceho bodu III. z dôvodov uvedených v § 365 ods.1 písm. f) a písm. h) CSP, ktoré odôvodnil nasledovne: Rozhodnutie súdu o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia považuje za nedôvodné a nepodložené z nasledovných dôvodov. Citoval znenie § 3 ods.5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a má za to, že zákonné ustanovenie § 3 ods.5 zák. o ochrane spotrebiteľa, o ktoré opiera žalobca svoj nárok na priznanie finančného zadosťučinenia vyžaduje splnenie niekoľkých podmienok zo strany žalobcu a to: 1. Spotrebiteľ sa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom môže proti porušiteľovi domáhať ochrany svojho práva na súde. Predpokladom toho, aby súd mohol priznať primerané finančné zadosťučinenie je, že spotrebiteľove práva a povinnosti sú porušené a sám vyvíja iniciatívu ako túto situáciu odvrátiť a zabezpečiť si súdnym rozhodnutím ochranu. Spotrebiteľove práva a povinnosti však úverovou zmluvou uzatvorenou so žalovaným neboli žiadnym spôsobom poškodené, spotrebiteľ žiadne poškodenie práv neprezentoval. Predmetom konania tak zostalo výlučne vydanie bezdôvodného obohatenia, o ktorom rozhodol konajúci súd rozsudkom z 25.4.2018 sp.zn. 12Csp/76/2017 čo v žiadnom prípade nemožno vyhodnotiť ako úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností. 2. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Ďalšou podmienkou, ktorú je potrebné v zmysle zákonného ustanovenia § 3 ods.5 splniť je porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom (t.j. zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa) a osobitnými predpismi. Okrem toho nestačí len samotné porušenie zák. č. 250/2007 Z.z., ale súčasne aj porušenie práv alebo povinností ustanovených inými predpismi. Žalobca vo svojej žalobe neuviedol, akým spôsobom mal žalovaný práva alebo povinnosti žalobcu ako spotrebiteľa poškodiť. Obmedzil sa len na konštatovanie, že uzatvorená úverová zmluva nemá náležitosti podľa § 9 ods.2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, čo však nemožno považovať za porušenie práv a povinností, ktoré by mali za následok poškodenie spotrebiteľa, nakoľko pre spotrebiteľa by z toho vyplynula len výhoda, že poskytnutý úver je pre neho bezúročný a bez poplatkov. 3. Primerané finančné zadosťučinenie. Zo samotného pojmu primeraného finančného zadosťučinenia vyplýva nevyhnutnosť jeho primeranosti vo vzťahu k porušenej povinnosti, jeho cieľom má byť nastolenie akejsi rovnováhy v dôsledku porušenej povinnosti, ktorá spotrebiteľovi mala spôsobiť škodu. Pokiaľ však súd vyhlási úverovú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov z dôvodu chýbajúcich náležitostí (prípadne neplatnú, aj keď sa na základe nej poskytl spotrebiteľovi finančné prostriedky), žiadna škoda spotrebiteľovi nevznikla, práve naopak, získa výhodu bezúročného a bez poplatkového úveru, ktorý by mu neposkytla žiadna banka ani iná inštitúcia. Ak by na základe takejto skutočnosti malo byť spotrebiteľovi priznané ešte aj primerané finančné zadosťučinenie, zastáva názor, že výklad právnej normy § 3 ods.5 zák. č. 250/2007 Z.z. nie je správne aplikovaný. V tejto súvislosti súčasne dal do pozornosti rozsudok Krajského súdu v Prešove, ktorý v rozsudku č.k. 14Co/91/2012-141 z 10.10.2013 poukázal na nedôvodnosť primeraného finančného zadosťučinenia v prípade, že úverová zmluva bola vyhlásená za bezúročnú a bez poplatkov, nakoľko uvedené predstavuje pre žalovaného ako dodávateľa dostatočnú sankciu. A tiež rozsudok OS Prešov zo dňa 20.01.2017 sp.zn. 29C/105/2016, ktorý žalobu o primerané finančné zadosťučinenie zamietol z dôvodu, že „...súd s poukazom aj na vyššie uvedené skutočnosti nemohol dospieť k záveru, že žalovaný pri koncipovaní a uzatvorení zmluvy o spotrebiteľskom úvere so žalobcom nepostupoval s odbornou starostlivosťou s úmyslom poškodiť spotrebiteľa, a preto neboli splnené podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods.5 zák. č. 250/2007 Z.z. V uznesení 17Co/17/2018 z 10.4.2018 konštatoval Krajský súd v Prešove nasledovne: „Pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať zo závažnosti vznikutej resp. hroziacej ujmy, okolností tak na strane žalobkyne ako aj žalovaného, okolností, za ktorých došlo k porušeniu práva žalobcu. Pri určení výšky finančného zadosťučinenia sa nemožno striktno držať ujmy, ktorá žalobkyni objektívne hrozila, resp. ktorá jej vznikla. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. V uznesení 9 Co/50/2018 z 26.6.2018 uviedol Krajský súd Prešov názor, že: „Zadosťučinenie je nárokom, ktorým sa reparujú ujmy nemateriálnej povahy. Tento aspekt vychádza z podstaty tohto nároku, nie je preto možné pri rozhodovaní o ňom brať zreteľ na materiálne prvky. Jeho podstatou nie je sankčná povaha, aj keď zaplatenie, keďže zadosťučinenie podľa § 3

ods.5 zák. č. 250/2007 Z.z. má byť finančné a každé zaplatenie predstavuje finančný úbytok v aktívach osoby, voči ktorej nárok smeruje. Na účely sankcionovania je totiž administratívne a trestné právo, civilné právo má za cieľ „len“ kompenzáciu osoby, ktorej sa má zadosťučinenie poskytnúť. Pokiaľ aj súd v predchádzajúcom konaní vyhodnotil úverovú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov, žalobcovi mohla potenciálne vzniknúť len ujma za zaplatené úroky (na ktoré sa však pri podpise úverovej zmluvy žalobca slobodne a vážne zaviazal). Táto „ujma“ mu už bola nahradená plnením na základe rozsudku sp.zn. 12Csp/76/2017. Iná ujma žalobcovi nevznikla, žalobca ju v žalobe neuviedol, ani inak nešpecifikoval. Je potrebné poukázať na to, že účelom a zmyslom § 3 ods.5 zákona o ochrane spotrebiteľa je odškodniť spotrebiteľa za diskomfort, ktorý nastal z dôvodu, že spotrebiteľ sa rozhodol uplatniť ochranu proti porušeniu práv a povinností zo strany dodávateľa na súde a v tomto konaní bol úspešný. Nepostačuje však, že dodávateľ porušil svoje povinnosti." Primerané finančné zadosťučinenie nemôže ani v zmysle vyššie citovaných rozhodnutí slúžiť neprimeranému finančnému obohacovaniu sa spotrebiteľov. V princípe by to znamenalo, že za jedno nedodržanie náležitostí úverovej zmluvy by bol žalovaný postihnutý dvakrát - vydaním bezdôvodného obohacenia a priznaním primeraného finančného zadosťučinenia, čo je v rozpore so zásadou ne bis in idem. Ďalej citoval z rozsudku Okresného súdu Nitra, č.k. 12C/299/2012-323, z 29.1.2014. V tejto súvislosti poznamenal, že žalobca mal skúsenosti s uzatváraním spotrebiteľských úverov (žalobca na tunajšom súde vedie obdobné konanie voči inému poskytovateľovi úverov), teda nešlo o spotrebiteľa, ktorý sa dostal do takej životnej situácie, že konal pri uzatváraní úverovej zmluvy pod stresom, unáhľene a nepremyslene. (z rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom z 18.4.2019 sp.zn. 10C/44/2017). V súvislosti s inštitútom primeraného finančného zadosťučinenia, ktorý si žalobca - spotrebiteľ uplatňuje z úverovej zmluvy je nevyhnutným uvedomiť si, že to bol práve žalobca, ktorý si o poskytnutie úveru žiadal, s výškou poskytnutého úveru bol oboznámený, taktiež si bol vedomý, že si berie spotrebiteľský úver, z ktorého si veriteľ uplatňuje úroky a poplatky. S celým týmto procesom žalobca ako klient vedome a dobrovoľne súhlasil podpisom úverovej zmluvy. Následne je pre neho nepochopiteľné, aby výhodu v rýchlom získaní finančných prostriedkov, ktorú mu poskytol pretočil na „ujmu“, resp. „hrozbu ujmy“, za ktorú požaduje primerané finančné zadosťučinenie. Preto nie je zrejme mu, k akému poškodeniu práv spotrebiteľa vôbec dochádza v prípadoch, kedy súdy vyhlásia poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov, následkom čoho je, že žalobca ako spotrebiteľ neplatí úroky a poplatky (s ktorými na základe podpísanej úverovej zmluvy počítal), ale len samotnú istinu poskytnutého úveru. Predstavuje to pre neho výlučne výhodu a nie škodu. Jediným poškodeným, ktorý po takomto rozhodnutí súdu zostane je samotný veriteľ. Žalovaný má v predmete činnosti ako nebankový subjekt poskytovanie úverov, za ktoré mu v zmysle zák. č. 129/2010 Z.z. (v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy) o spotrebiteľských úveroch patria úroky a poplatky. V rámci predmetu podnikania poskytol žalobcovi úver, za ktorý požadoval na základe úverovej zmluvy od žalobcu zaplatiť úroky. Aký by malo zmysel, aby žalovaný úmyselne nedodržal všetky zákonné náležitosti, za ktoré by bol následne sankcionovaný bezúročnosťou a bezpoplatnosťou on sám a nie žalobca ako klient. Z nim popísaných skutočností je zrejme, že v danom prípade žalobcovi žiadne, ani len potenciálne riziko ujmy nehrozilo, ale z celého zmluvného vzťahu so žalovaným sa snaží len vyťažiť výhody a finančné prostriedky. Ani súdy by nemali spotrebiteľov zbavovať zodpovednosti za svoje záväzky a následne im ešte priznať primerané finančné zadosťučinenie. Žalobca v zmluvnom vzťahu s nim vystupoval ako spotrebiteľ - teda slabšia strana. Postavenie slabšej strany však neznamená, že tejto bude poskytnutá bezbrehá ochrana voči dodávateľovi ako strane silnejšej, bez ohľadu na platné právo. U spotrebiteľa ako subjektu týchto vzťahov sa vychádza z definície priemerného spotrebiteľa, teda spotrebiteľa, ktorý má primerané množstvo informácií a je v rozumnej miere pozorný a obozretný, a to s ohľadom na jeho sociálne a kultúrne faktory a jazykové schopnosti. Od spotrebiteľa sa teda vyžaduje určitá miera pozornosti, ktorá má svoj obraz napríklad v tom, že spotrebiteľ musí vykonať určité kontrolné zisťovania, aký tovar vlastne kupuje, alebo akú zmluvu uzatvára. Európsky súdny dvor dokonca deklaroval, že sa celkovo vychádza z takého spotrebiteľa, ktorého inteligenčný kvocient nie je na hranici demencie, ale ktorý je schopný sa slobodne rozhodnúť (C-315/92]. Záver - Na základe vyššie uvedených skutočností navrhol, aby Krajský súd rozhodnutie Okresného súdu Rožňava z 25.3.2019 sp.zn. 8Csp/80/2018 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne aby rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a priznal žalovanému náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia.

4. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že I. Žalovaný interpretuje zákonné ustanovenie § 3 ods.5 zákona o ochrane spotrebiteľa, o ktoré opiera žalobca svoj nárok na priznanie finančného zadosťučinenia, a ktoré vyžaduje podľa názoru žalovaného splnenie niekoľkých podmienok z jeho strany, ktoré žalovaný menuje a argumentuje. Považoval za potrebné poukázať v tejto súvislosti v prvom rade na časť rozhodnutia NS SR z 14.9.2016, sp. zn. 6Cdo 389/2015 a jednoznačný výklad v súvislosti s § 3 ods.5 z. č. 250/2007 Z. z. - o ochrane spotrebiteľa a NS SR uvádza, že v súvislosti s týmto

ustanovením pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nároku na náhradu škody, bezdôvodného obohatenia a podobne, alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky v používanej spotrebiteľskej zmluve. Tiež Rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30.1.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017 "Aplikujúc režim zák. č. 250/2007 Z. z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods.5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia. V preskúmvanej veci je z obsahu spisu zrejmé, že žalobcovia ako spotrebiteľia úspešne uplatnili na súde porušenie svojich práv na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, keď ich žalobe súd vo vzťahu k tomuto nároku v celom rozsahu vyhovel. Splnil tak predpoklad, ktorý zák. č. 250/2007 Z. z. v § 3 ods.5 vyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie. Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy. Odvolací súd v tejto časti žaloby správne vec po právnej stránke posúdil, keď vychádzal zo záveru, že zákon pre priznanie finančného zadosťučinenia žiadne osobitné podmienky nestanovuje. Vo vzťahu k tejto otázke možno uzavrieť, že v prípade žaloby spotrebiteľa o primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods.5 zák. č. 250/2007 Z. z., zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľ v tomto konaní preukazoval existenciu a výšku vzniknutej ujmy." Bez akýchkoľvek pochybností v inom súdnom konaní úspešne uplatnil právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. Primerané finančné zadosťučinenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa - žalovaného od získavania plnení vyplývajúcich z bezdôvodného obohatenia a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa nedopustí v takej intenzite. Teda pokiaľ žalovaný tvrdí, že má byť podmienkou to, že spotrebiteľ sa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom má proti porušiteľovi domáhať ochrany svojho práva na súde, tiež úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi - nieje žiadna pochybnosť, že uvedené bolo v plnom rozsahu splnené. Predmetom tohto konania je aj nárok žalobcu vyplývajúci z § 3 ods.5 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zák. č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými právnymi predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Skutočnosť, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, je právne irelevantná, keďže pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v danom prípade postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. "...Priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy, ktorá žalobkyni vznikla konaním

žalovaného a je určitou satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku takéhoto konania trpieť. Súčasne je však aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby nekonal v súlade so zákonom." (napr. Krajský súd Žilina sp.zn.: 6Co/99/2018 z 27.6.2018, Krajský súd Žilina sp.zn.: 6Co/22/2018 z 28.3.2018). Spotrebiteľ (žalobca) sa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom proti porušiteľovi (žalovanému) úspešne domohol ochrany svojho práva na súde. V konaní pod sp.zn. 12Csp/76/2017 bolo preukázané, že žalovaný (dodávateľ služby) v riešenom zmluvnom vzťahu porušil svoju povinnosť informovať spotrebiteľa úplne pravdivo o podstatných náležitostiach resp. informáciách o spotrebiteľskom úvere. V dôsledku neakceptovateľného postupu dodávateľa na úver (pri prijatí záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti) zaplatil žalobca podstatne viac, než bolo jeho povinnosťou. Táto skutočnosť sa bezpochyby odzrkadlila nepriaznivo aj v majetkovej sfére žalobcu, prípadne majetkovej sfére jeho rodiny. Vychádzajúc z konštatovaných okolností a záverov je daný aj právny základ nároku žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie voči žalovanému podľa § 3 ods.5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Tvrdenie žalovaného o tom, že súdom posudzovaná zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorej je sám autorom, "...síce nemala podstatné náležitosti podľa § 9 ods.2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, uvedené však nemožno považovať za porušenie práv a povinností ktoré by mali za následok poškodenia spotrebiteľa, nakoľko pre spotrebiteľa by z toho vyplynula len výhoda, že poskytnutý úver je pre neho bezúročný a bez poplatkov." je vzhľadom na pozíciu žalovaného ako podnikateľského subjektu, v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov zarážajúca. Poškodí spotrebiteľa z hľadiska plnenia svojich povinností, služby poskytuje za odplatu a zľahčuje svojím postojom porušenie práv spotrebiteľa, ktorý sa musel v súdnom konaní domáhať ochrany práv, pretože žalovaný ani na predsporovú výzvu nereflektoval. Je to práve žalovaný, kto je dôvodom produkcie sporov, pretože nedodržiava právnu úpravu a koná v rozpore s odbornou starostlivosťou. Funkcia a podstata primeraného zadosťučinenia. Žaloba, ktorou sa oprávnená osoba domáha primeraného finančného zadosťučinenia sa nazýva žalobou satisfakčnou, pretože primerané zadosťučinenie je nástrojom satisfakcie, ktorej úlohou je vyrovať narušenú rovnováhu v postavení toho, kto právo spotrebiteľa porušil a dotknutej osoby - spotrebiteľa. Okrem satisfakčnej funkcie má primerané finančné zadosťučinenie aj sankčnú povahu, pretože predstavuje pre toho, kto právo spotrebiteľa porušil finančnú ujmu zodpovedajúcu sume, ktorú musí titulom primeraného finančného zadosťučinenia spotrebiteľovi zaplatiť; táto sankčná povaha primeraného finančného zadosťučinenia má však vedľajšiu úlohu, pretože primárna je satisfakčná povaha primeraného finančného zadosťučinenia. Napríklad z Rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 12Co/473/2016 z 31.5.2017, Krajský súd Prešov sp.zn.: 11 Co/56/2016 z 2.5.2017, Krajský súd Prešov sp.zn.: 20Co/107/2013 z 27.3.2014, Krajský súd Prešov sp.zn.: 19Co/169/2016 z 11.4.2017, z ktorých citoval. Žalovaný v ďalšom len polemizuje, pričom neuvádza žiadne podstatné argumentácie k meritu veci a uzavrel, že žalobám ako je tá vo veci samej, žalovaný ako dodávateľ, má jednoduchú možnosť (jej plateniu, prípadne aj iným zodpovednostným následkom) sa v iných úverových prípadoch vyhnúť, a to tým, že bude podnikat' v rámci pravidiel stanovených právnymi predpismi SR. Na záver si v krátkosti dovolil dodať, že žalovaný sa síce pokúša prostredníctvom svojej argumentácie presvedčiť súd o tom, že by zadosťučinenie nemal platiť a že takáto platba je nespravodlivá. Na druhej strane však rovnaký subjekt (žalovaný) nemal v tisícoch prípadoch pri poskytovaní úverov problém postupovať v rozpore so zákonom a tak, aby získal majetkový prospech aj na úkor fyzických osôb - spotrebiteľov. Ak sa potom v rámci súdneho konania takýto subjekt chce odvolávať na spravodlivosť alebo slušnosť a na to, aby súd na tieto princípy prihliadal, má za to, že tieto princípy by mali a mohli byť len v neprospech žalovaného, ktorý svojim konaním porušuje právnu úpravu. Navyše je potrebné uviesť, že len minimálna časť spotrebiteľov, ktorým žalovaný poskytol nezákonné úvery, sa skutočne aj svojich práv na súde domáha a teda v konečnom dôsledku žalovaný zo svojej praxe porušovania právnej úpravy ťaží nemalé finančné prostriedky. Nepriznanie finančného zadosťučinenia ani v takej minimálnej výške, ako sa domáha žalobca v tejto veci, by znamenalo nielen postup v rozpore so zákonom (ktorý výslovne takýto nárok spotrebiteľovi priznáva), ale aj priame podporovanie podnikateľských subjektov v tom, aby aj naďalej porušovali právnu úpravu, keďže „to najhoršie čo by sa mohlo žalovanému stať“, by bola povinnosť vrátiť nezákonne získané finančné prostriedky (žiadna sankcia alebo iné plnenie -t.j. žiadne finančné zadosťučinenie -by totiž podľa žalovaného nemalo byť namieste). Návrh rozhodnutia - Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, navrhol, aby odvolací súd rozhodol v zmysle „odvolania žalobcu, teda aby žalobcovi priznal plný úspech vo veci vrátane nároku na náhradu trov konania tiež odvolacieho, vo výške 100%“.

5.Rozsudok, vo výroku II., nebol odvolaním napadnutý a tento výrok nadobudol právoplatnosť (§ 367ods.1,3 CSP), preto nebol v uvedenom rozsahu v odvolacom konaní preskúmaný.

6.Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje

dôležitý verejný záujem.) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods.1,2 CSP a rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods.1,2 CSP, lebo odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

7.Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191-§ 194 CSP.

8.Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 - § 194 CSP.

9.Žalovaný uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

10.Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

11.Na zdôraznenie správnosti odvolací súd poukazuje na stanovisko ÚS SR sp. zn. II. ÚS 229/2017-15 zo 4.4.2017, v ktorom ústavný súd zaujal totožné závery ako súd prvej inštancie v napádanom rozhodnutí, s ktorými sa aj odvolací súd mutatis mutandis v plnom rozsahu stotožňuje a poukazuje na nich. S týmito závermi plne korešponduje aj rozhodnutie KS Prešov v konaní 3Co/101/2017 zo 7.12.2017, ako aj rozhodnutie NS SR 7 Cdo 442/2015 a Rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30.1.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017, na ktorý poukazuje aj žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu.

12.Odvolací súd zastáva stanovisko, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia, ktorý vyplynul z § 3 ods.5 zák. č. 250/2007, bol použitý správne a v primeranej výške. Toto finančné zadosťučinenie je spôsobilé plniť funkciu preventívnu. V žiadnom prípade, jeho priznaním sa žalobca nijako nezvýhodňuje pred žalovaným, ktorý mal uzatvoriť zmluvu v súlade s platnými právnymi predpismi, ak zistil, že zmluva obsahuje neprijateľné podmienky tak mal sám, dobrovoľne upustiť od takého konania a mimosúdne vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie, ktorého sa musel žalobca domáhať v konaní 12Csp/76/2017.

13.A tak práve inštitút náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie preventívnych účinkov pred diskrimináciou. V zmysle už citovanej judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie „účinné, primerané a odradzujúce“.

14.Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

15.Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

16.Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

17.Podľa § 262 ods.2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

18.Žalovaný nebol v odvolacom konaní úspešný, preto náhrada trov odvolacieho konania bola priznaná v plnom rozsahu žalobcovi, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

19.Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.